

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-18-10

Druk nr 2895

Warszawa, 16 marca 2010 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o ratyfikacji Protokołu fakultatywnego
do Konwencji o bezpieczeństwie
personelu Organizacji Narodów
Zjednoczonych oraz personelu
współdziałającego,** sporządzonego w Nowym
Jorku dnia 8 grudnia 2005 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Protokołu fakultatywnego do Konwencji o bezpieczeństwie personelu
Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego,
sporządzonego w Nowym Jorku dnia 8 grudnia 2005 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Polskiej ratyfikacji Protokołu fakultatywnego do Konwencji o bezpieczeństwie
personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego,
sporządzonego w Nowym Jorku dnia 8 grudnia 2005 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel związania Rzeczpospolitej Polskiej umową międzynarodową

Celem Protokołu fakultatywnego do Konwencji o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego (zwanego dalej „Protokołem fakultatywnym”) sporządzonego w Nowym Jorku dnia 8 grudnia 2005 r. jest rozszerzenie zakresu ochrony prawnej tegoż personelu ustanowionej na podstawie Konwencji o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych i personelu współdziałającego (zwanej dalej „Konwencją”), sporządzonej w Nowym Jorku dnia 9 grudnia 1994 r.

Konwencja ta została ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską dnia 9 marca 2000 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 173, poz.1671) i weszła w życie w stosunku do Polski dnia 21 czerwca 2000 r.

Konwencja ma zastosowanie tylko do operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) mających na celu utrzymanie lub przywrócenie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa albo co do których Zgromadzenie Ogólne lub Rada Bezpieczeństwa ONZ uznają – dla celów stosowania Konwencji – że istnieje „wyjątkowe zagrożenie” dla bezpieczeństwa personelu uczestniczącego w danej operacji (art. 1 lit. c Konwencji).

Konwencja nie stosuje się do operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych, które zostały zatwierdzone przez Radę Bezpieczeństwa ONZ jako akcje przymusu na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych, w których taki personel uczestniczy jako strona walcząca przeciwko zorganizowanym siłom zbrojnym i w stosunku do której ma zastosowanie prawo międzynarodowych konfliktów zbrojnych (art. 2 ust. 2 Konwencji).

Zobowiązania państw wynikające z Konwencji sprowadzają się przede wszystkim do uznania za przestępstwa czynów skierowanych przeciwko personelowi ONZ i personelowi współdziałającemu określonych w art. 9 ust. 1 oraz odpowiednio surowego karania ich sprawców. Konwencja, przyjmując uniwersalność ścigania sprawców tych czynów, zobowiązuje Państwa – Strony do ustanowienia swojej jurysdykcji wobec tych sprawców, zabezpieczając dodatkowo pociągnięcie tych osób do odpowiedzialności karnej poprzez ustanowienie reguły *aut dedere aut punire*, która gwarantuje, że sprawcy w żadnym razie nie unikną kary.

Ochrona personelu ONZ oraz personelu współdziałającego jest ponadto wzmocniona zobowiązaniem państw do zapewnienia bezpieczeństwa takiego personelu poprzez wzajemną współpracę oraz udzielania sobie pomocy w ramach zapobiegania przygotowaniom do popełnienia przestępstw przeciwko temu personelowi, jak również wymianę informacji.

Konwencja zawiera też postanowienia dotyczące specjalnego statusu prawnego personelu uczestniczącego w operacjach ONZ, a w szczególności zapewnienia temu personelowi ochrony i bezpieczeństwa, odpowiedniego traktowania tego personelu przez państwa – strony oraz jego identyfikacji, a także porozumień regulujących status operacji, tranzytu oraz poszanowania przez personel państwa przyjmującego i państwa tranzytowego.

Konwencja nie narusza możliwości zastosowania międzynarodowego prawa humanitarnego oraz powszechnie uznanych standardów praw człowieka w odniesieniu do operacji ONZ oraz jej personelu i personelu współdziałającego, jak również odpowiedzialności tego personelu za poszanowanie tego prawa i tych standardów.

Kilka lat stosowania Konwencji wykazało niezadowalającą skuteczność jej postanowień. Doprowadziło to do utworzenia na podstawie rezolucji nr 56/89 Zgromadzenia

Ogólnego ONZ z dnia 25 lutego 2002 r. Komitetu Ad Hoc, którego zadaniem było opracowanie raportu co do środków mających na celu umocnienie i rozszerzenie zakresu ochrony prawnej personelu ONZ oraz personelu współdziałającego.

W opinii wielu państw członkowskich ONZ konieczne stało się opracowanie dokumentu prawnego rozszerzającego zakres ochrony przewidziany przepisami Konwencji.

Potrzeba wzmocnienia ochrony personelu w takim trybie okazała się tym bardziej nagląca, iż w tym czasie miały miejsce liczne akty przemocy skierowane przeciwko personelowi ONZ oraz personelowi współdziałającemu. Jednym z najtragiczniejszych był atak na siedzibę personelu ONZ w Bagdadzie w dniu 19 sierpnia 2003 r.

Inicjatywę w tej sprawie przejęła Nowa Zelandia, przedkładając w październiku 2003 r. projekt Protokołu fakultatywnego do Konwencji, mającego na celu rozszerzenie zakresu stosowania Konwencji do personelu uczestniczącego we wszystkich operacjach ONZ (a nie tylko w operacjach pokojowych), bez konieczności uchwalania przez Radę Bezpieczeństwa lub Zgromadzenie Ogólne specjalnych deklaracji o zaistnieniu wyjątkowego zagrożenia dla bezpieczeństwa personelu uczestniczącego w danej operacji, co warunkowało dotychczas objęcie uczestniczącego w niej personelu ochroną prawną na podstawie Konwencji. Projekt ten stał się podstawą prac Komitetu Ad Hoc oraz Grupy Roboczej powołanej przez Szósty Komitet (Prawny) Zgromadzenia Ogólnego ONZ. Zyskał on poparcie wielu państw członkowskich ONZ, w tym między innymi państw Unii Europejskiej oraz Stanów Zjednoczonych.

W listopadzie 2005 r. Szósty Komitet zaakceptował raport przewodniczącego Komitetu Ad Hoc oraz Grupy Roboczej, zawierający uzgodniony tekst projektu Protokołu fakultatywnego, a następnie przedstawił Zgromadzeniu Ogólnemu projekt rezolucji przyjmującej wyżej wymieniony Protokół i zapraszającej państwa członkowskie ONZ do jego podpisania.

Należy wspomnieć, że w czasie prac nad Protokołem nie udało się usunąć kontrowersji co do zakresu (wykładni) użytego w nim pojęcia „budowanie pokoju”, które pozostało niezdefiniowane. Kontrowersje te znalazły wyraz w oświadczeniach składanych w Zgromadzeniu Ogólnym po przyjęciu Protokołu. Szereg państw, w tym państwa członkowskie Unii Europejskiej, wypowiedziało się za takim rozumieniem tego pojęcia, które obejmowałoby wszystkie przypadki, a więc także budowanie pokoju w sytuacjach przedkonfliktowych. Inne natomiast państwa, głównie rozwijające się, uważają, że pojęcie „budowania pokoju” dotyczy jedynie sytuacji pokonfliktowych.

Zgromadzenie Ogólne ONZ na podstawie rezolucji nr 60/42 z dnia 8 grudnia 2005 r., uchwalonej przez konsensus, przyjęło Protokół fakultatywny do Konwencji o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego. Polska była jednym z współautorów tej rezolucji.

Rzeczpospolita Polska podpisała Protokół dnia 15 września 2006 r.

Protokół wejdzie w życie trzydziestego dnia po złożeniu Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dwudziestu dwóch dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia. Obecnie do Protokołu przystąpiło dwadzieścia państw.

Należy podkreślić, że Rzeczpospolita Polska jest jednym z krajów, które od wielu lat aktywnie uczestniczą w różnego rodzaju operacjach Organizacji Narodów Zjednoczonych, wysyłając na misje zarówno personel wojskowy, jak również ekspertów i specjalistów cywilnych. W czerwcu 2009 r. 1149 polskich obywateli uczestniczyło w tego rodzaju operacjach ONZ. Polska jest zatem żywo zainteresowana w zapewnieniu jak najlepszej ochrony prawnej personelowi uczestniczącemu w operacjach ONZ i dlatego nasz kraj od samego początku popierał, między innymi poprzez przyłączenie się do wspólnego stanowiska Unii Europejskiej, inicjatywę rozszerzania zakresu ochrony prawnej personelu.

2. *Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym*

Protokół fakultatywny stanowi uzupełnienie zapisów Konwencji o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 9 grudnia 1994 r. i między jego stronami powinien być stosowany oraz interpretowany łącznie z Konwencją, jako jeden dokument prawnomiędzynarodowy.

Najistotniejszą zmianą, jaką wprowadza Protokół w dotychczasowym reżimie prawnym ustanowionym na podstawie Konwencji, jest rozszerzenie katalogu operacji ONZ, do których Konwencja będzie miała zastosowanie. Artykuł II Protokołu stanowi, że strony tego Protokołu będą stosować Konwencję nie tylko do operacji określonych w artykule 1 litera c Konwencji, ale również do wszystkich innych operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych ustanowionych przez kompetentny organ ONZ i prowadzonych z upoważnienia oraz pod kontrolą Organizacji w celu dostarczania pomocy humanitarnej, politycznej lub rozwojowej w procesie budowania pokoju lub dostarczania pomocy humanitarnej w sytuacjach kryzysowych.

Protokół rozszerza automatycznie więc zakres stosowania Konwencji do wszystkich operacji ONZ, bez potrzeby uruchamiania mechanizmu decyzyjnego, zgodnie z którym konieczna była deklaracja Rady Bezpieczeństwa lub Zgromadzenia Ogólnego ONZ o zaistnieniu „wyjątkowego zagrożenia” dla personelu ONZ oraz personelu współdziałającego w danej operacji.

Pewnym ograniczeniem zakresu stosowania Konwencji do wszystkich operacji ONZ jest ustanowione na mocy artykułu II ustęp 3 Protokołu prawo państwa przyjmującego do złożenia oświadczenia o niestosowaniu Konwencji do operacji związanych z dostarczaniem pomocy humanitarnej w sytuacjach kryzysowych, jeżeli dana operacja jest prowadzona tylko w celu reagowania na klęskę żywiołową. Oświadczenie takie powinno być złożone przez państwo przyjmujące przed rozpoczęciem takiej operacji.

Należy zaznaczyć, że Protokół fakultatywny nie narusza prawa państwa przyjmującego do podejmowania działań w ramach wykonywania swojej jurysdykcji krajowej w stosunku do członków personelu ONZ oraz personelu współdziałającego, którzy naruszają przepisy prawa wewnętrznego tego państwa. Działania takie mogą być podejmowane przez państwo przyjmujące, pod warunkiem że nie stanowią one naruszenia żadnych innych zobowiązań prawnomiędzynarodowych tego państwa.

3. *Przewidywane skutki prawne, społeczne, gospodarcze, finansowe, polityczne związane z wejściem w życie umowy międzynarodowej oraz określenie źródeł finansowania*

Ze względu na fakt, że Protokół fakultatywny dotyczy praw i obowiązków oraz spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja wymaga ustawy (jurysdykcja karna), postanowienia Protokołu będą stosowane przez organy państwa polskiego, mając w przypadku kolizji pierwszeństwo przed uregulowaniami ustawowymi, co wynika z art. 91 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Związanie się Protokołem fakultatywnym nie rodzi dla Rzeczypospolitej Polskiej żadnych bezpośrednich skutków społecznych, gospodarczych i finansowych.

a) podmioty prawa krajowego, których dotyczy umowa międzynarodowa

Protokół dotyczy personelu wojskowego oraz ekspertów i specjalistów cywilnych uczestniczących w operacjach Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz właściwych organów ścigania odpowiedzialnych za zapewnienie ochrony prawnej ww. osobom uczestniczącym w operacjach Organizacji Narodów Zjednoczonych wymienionych w Protokole.

b) sposób, w jaki umowa dotyczy spraw uregulowanych w prawie wewnętrznym

Przyjęcie Protokołu do polskiego porządku prawnego spowoduje, że ochroną prawną zostanie objęty personel wojskowy oraz eksperci i specjaliści cywilni uczestniczący w operacjach Organizacji Narodów Zjednoczonych, mających na celu dostarczanie pomocy humanitarnej, politycznej lub rozwojowej w procesie budowania pokoju lub dostarczania pomocy humanitarnej w sytuacjach kryzysowych. Realizacja zobowiązań zawartych w Protokole nie będzie wymagała wprowadzenia zmian do prawa wewnętrznego.

c) środki prawne, jakie powinny zostać przyjęte w celu wykonania umowy międzynarodowej

Rzeczpospolita Polska zapewnia w kodeksie karnym odpowiednią ochronę prawną personelowi wojskowemu oraz ekspertom i specjalistom cywilnym uczestniczącym w operacjach Organizacji Narodów Zjednoczonych mających na celu dostarczanie pomocy humanitarnej, politycznej lub rozwojowej w procesie budowania pokoju lub dostarczania pomocy humanitarnej w sytuacjach kryzysowych.

Konwencja, przyjmując uniwersalność ścigania sprawców tych czynów, zobowiązuje Państwa – Strony do ustanowienia swojej jurysdykcji wobec tych sprawców, zabezpieczając dodatkowo pociągnięcie tych osób do odpowiedzialności karnej poprzez ustanowienie reguły *aut dedere aut punire*, która gwarantuje, że sprawcy w żadnym razie nie unikną kary.

Ochrona personelu ONZ oraz personelu współdziałającego jest ponadto wzmocniona zobowiązaniem państw do zapewnienia bezpieczeństwa takiego personelu poprzez wzajemną współpracę oraz udzielania sobie pomocy w ramach zapobiegania przygotowaniom do popełnienia przestępstw przeciwko temu personelowi, jak również wymianę informacji.

4. Wybór trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej umową międzynarodową

Związanie się przez Rzeczpospolitą Polską postanowieniami niniejszego Protokołu fakultatywnego nastąpi w trybie art. 89 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wybór powyższego trybu wynika z faktu, iż postanowienia artykułu II ustęp I Protokołu fakultatywnego stanowiące o rozszerzeniu stosowania Konwencji do wszystkich wymienionych w nim operacji ONZ wypełniają przesłanki art. 89 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ze szczególnym uwzględnieniem punktu 5, jako że dotyczą spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja wymaga ustawy. Protokół rozszerza bowiem zakres ochrony prawnej personelu ONZ oraz personelu współdziałającego uczestniczącego w operacjach ONZ, o których mowa w artykule II protokołu.

Z uwagi na powyższe uwarunkowania, właściwym trybem dla związania się przez Rzeczpospolitą Polską Protokołem fakultatywnym jest ratyfikacja za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, zgodnie z postanowieniami art. 89 ust. 1 Konstytucji RP.

Załącznik nr 1

Lista państw-sygnatariuszy i państw-stron Protokołu fakultatywnego do Konwencji o bezpieczeństwie Personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 8 grudnia 2005 roku.

Strony Państwa	Podpis	Ratyfikacja / Przystąpienie	Zastrzeżenie/ / Deklaracja
Australia	19.09.2006		
Republika Austrii	14.03.2006	01.10.2007	
Republika Azerbejdżanu	26.09.2006		
Królestwo Belgii	15.06.2006		
Republika Boliwii	03.08.2006		
Bośnia i Hercegowina		01.10.2009	
Republika Botswany		13.06.2007	
Republika Bułgarii	20.09.2006		
Republika Środkowoafrykańska	27.02.2006		
Republika Chile	15.09.2006		
Republika Cypryjska	13.09.2006		
Republika Czeska	20.09.2006	23.09.2008	
Republika Finlandii	15.01.2007		
Republika Francuska		08.08.2008	
Republika Federalna Niemiec	13.09.2006	17.12.2007	
Republika Gwatemali		11.11.2008	
Jamajka		05.05.2009	
Republika Kenii	12.01.2007	12.01.2007	
Republika Libańska	14.03.2006		
Republika Liberii	21.09.2006		
Księstwo Lichtensteinu	16.01.2006	04.05.2007	
Wielkie Księstwo Luksemburga	16.01.2006		
Republika Mali	05.01.2007	05.11.2009	
Księstwo Monako		19.04.2007	
Królestwo Niderlandów	19.09.2006	12.09.2007	
Nowa Zelandia	20.09.2006		
Królestwo Norwegii	20.01.2006	24.02.2006	
Rzeczpospolita Polska	15.09.2006		
Republika Korei	20.09.2006		
Rumunia	20.09.2006		
Republika Senegalu	17.01.2006		
Republika Sierra Leone	21.09.2006		
Republika Słowacka	22.09.2006	07.05.2007	
Republika Słowenii	13.10.2006	20.04.2009	
Królestwo Hiszpanii	19.09.2006	27.09.2007	
Królestwo Szwecji	07.07.2006	30.08.2006	
Konfederacja Szwajcarska	19.09.2006	09.11.2007	
Republika Tunezyjska	19.09.2006	31.01.2008	
Ukraina	19.09.2006		
Wschodnia Republika Urugwaju	15.09.2006		

**Protokół fakultatywny
do Konwencji o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz
personelu współdziałającego**

Państwa-Strony niniejszego Protokołu,

Przywołując postanowienia Konwencji o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego, sporządzonej w Nowym Jorku w dniu 9 grudnia 1994 roku,

Głęboko zaniepokojone nieprzerwanym charakterem ataków przeciwko personelowi Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelowi współdziałającemu,

Uznając, że operacje Organizacji Narodów Zjednoczonych prowadzone w celu dostarczenia pomocy humanitarnej, politycznej lub rozwojowej w procesie budowania pokoju oraz dostarczania pomocy humanitarnej w sytuacjach kryzysowych, które łączą się ze szczególnym ryzykiem dla personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego, wymagają rozszerzenia zakresu ochrony prawnej przyznanej temu personelowi na podstawie Konwencji,

Przekonane o potrzebie ustanowienia skutecznego reżimu mającego na celu zapewnienie, że sprawcy takich ataków przeciwko personelowi Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelowi współdziałającemu zaangażowanemu w operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych będą doprowadzeni przed oblicze prawa,

Uzgodniły co następuje:

**Artykuł I
Związek między Protokołem i Konwencją**

Niniejszy Protokół uzupełnia Konwencję o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych i personelu współdziałającego, sporządzoną w Nowym Jorku dnia 9 grudnia 1994 roku (zwaną dalej „Konwencją”) i między Stronami niniejszego Protokołu, Konwencja oraz Protokół powinny być czytane i interpretowane łącznie jako jeden dokument.

**Artykuł II
Stosowanie Konwencji do operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych**

1. Strony niniejszego Protokołu będą, poza operacjami określonymi w artykule 1, litera (c) Konwencji, stosować Konwencję do wszystkich innych operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych ustanowionych przez kompetentny organ Organizacji Narodów Zjednoczonych zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych i prowadzonych z upoważnienia oraz pod kontrolą Organizacji Narodów Zjednoczonych w celu:

- a) dostarczania pomocy humanitarnej, politycznej lub rozwojowej w procesie budowania pokoju, lub
- b) dostarczania pomocy humanitarnej w sytuacjach kryzysowych.

2. Ustępu 1 nie odnosi się do jakiegokolwiek stałego biura Organizacji Narodów Zjednoczonych, takiego jak siedziba Organizacji albo jej wyspecjalizowanych agencji, które zostały utworzone na mocy porozumienia z Organizacją Narodów Zjednoczonych.

3. Państwo przyjmujące może złożyć oświadczenie Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, iż nie będzie stosowało postanowień niniejszego Protokołu do operacji z artykułu II ustęp 1, litera (b), która jest prowadzona tylko w celu reagowania na klęskę żywiołową. Takie oświadczenie powinno być złożone przed rozpoczęciem operacji.

Artykuł III

Obowiązek Państwa – Strony dotyczący Artykułu 8 Konwencji

Zobowiązanie Państwa – Strony niniejszego Protokołu do stosowania artykułu 8 Konwencji do operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych określonych w artykule II niniejszego Protokołu powinno pozostawać bez uszczerbku dla ich prawa do podejmowania działań w ramach wykonywania swojej jurysdykcji krajowej w stosunku do każdego członka personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego, który narusza ustawy i inne przepisy tego Państwa, pod warunkiem, że takie działanie nie narusza żadnych innych zobowiązań prawnomiędzynarodowych tego Państwa – Strony.

Artykuł IV

Podpisanie

Niniejszy Protokół będzie otwarty do podpisu dla wszystkich Państw w Siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych przez dwanaście miesięcy, od dnia 16 stycznia 2006 roku do dnia 16 stycznia 2007 roku.

Artykuł V

Zgoda na związanie się Protokołem

1. Niniejszy Protokół podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez Państwa – Sygnatariuszy. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia zostaną złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Niniejszy Protokół, po dniu 16 stycznia 2007 roku, jest otwarty do przystąpienia przez każde Państwo nie będące jego sygnatariuszem. Dokumenty przystąpienia zostaną złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

3. Każde Państwo, które nie jest Państwem – Stroną Konwencji może ratyfikować, przyjmując, zatwierdzić niniejszy Protokół lub przystąpić do niniejszego Protokołu, jeżeli w tym samym czasie ratyfikuje, przyjmuje, zatwierdza lub przystąpi do Konwencji zgodnie z jej artykułami 25 i 26.

Artykuł VI

Wejście w życie

1. Niniejszy Protokół wejdzie w życie trzydziestego dnia po złożeniu Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dwudziestu dwóch dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.
2. W stosunku do każdego Państwa ratyfikującego, przyjmującego, zatwierdzającego niniejszy Protokół lub przystępującego do niniejszego Protokołu po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, Protokół wejdzie w życie trzydziestego dnia po złożeniu przez to Państwo jego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia, lub przystąpienia.

Artykuł VII

Wypowiedzenie

1. Każde Państwo może wypowiedzieć niniejszy Protokół w drodze pisemnej notyfikacji, skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.
2. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie jednego roku od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł VIII

Teksty autentyczne

Oryginały niniejszego Protokołu, którego teksty angielski, arabski, chiński, francuski, hiszpański i rosyjski są jednakowo autentyczne, zostanie złożony Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, które prześle jego uwierzytelnione kopie wszystkim Państwom.

Sporządzono w Nowym Jorku dnia ósmego grudnia dwa tysiące piątego roku.

Minister Spraw Zagranicznych

DPUE-920-1461/09-10/AM/1

SM-458

Warszawa, dnia 5 marca 2010 r.

dot. RM-111-25-10, nowy tekst z 17.02.2010 r.

RM-10-18-10 z 10.02.2010 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu

- uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Protokołu fakultatywnego do Konwencji o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 8 grudnia 2005 roku, do ratyfikacji oraz

- ustawy o ratyfikacji Protokołu fakultatywnego do Konwencji o bezpieczeństwie personelu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz personelu współdziałającego, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 8 grudnia 2005 roku,

wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonymi projektami pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię:

Projekt uchwały nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem,